

Debreczeny György

csak mentem mentem

gyémánt keménységű
kerámián lépkedek
vízlepergető hatású
kerámia bevonaton
az oltár felé
és nem árulom el az angyalok nevét
korábbi és későbbi
próféták mondják
éppen az utolsó napokat éljük

lovamat költöttem
piros almafához
tele van a szívem
lehullott lila akácfavirággal
várfaalak alatt vártalak
egy botsáska megbotozta
a rovarmúzeum igazgatóját
körülvettek árnyalakok
és gazdag jelentésárnyalatok

éld velem át
a bazalttufát
a morzsalékos apró üreges bazaltot
e néhány keresett
és meg nem talált szó után
meglelem a hajdani várból
kivadult orgonaligetet
a kráterből nem láva lökődött ki
hanem tufa forró víz és iszap

hát mondták is a proféták
úgy a korábbiak mint a későbbiek:
az utolsó napokat éljük éppen

DEBRECZENY GYÖRGY (1958) költő. Budapesten él, könyvtárosként dolgozik. Legutóbbi kötetei: *Három menetben, kollázs nélkül* (AJ Téka, 2020), *nincs semmi, Tandori úr* (AJ Téka, 2021).

de én nem
nem én
akkor sem árultam el az angyalok nevét
csak mentem előre a kerámián
a vízlepergető hatású kerámia bevonaton

csak mentem mentem az oltár felé

a megismerés forrását keresi

a levéltetű a megismerés forrását keresi
beveszi az esemény helyetti
tablettát de nem történik semmi
még sose láttam levéltetveket
párzani sem szűznemzésüket
ó a levéltetvek lenyűgöző élete
szenvadás harc bűn és halál
szorongás
és elmélkedés

a levéltetű a megismerés
a levéltetű a megismerés forrását
a szorongásban keresi
a szorongás forrását a megismerésben
sit venia verbo
legyen az érvelés vérbő
a levéltetű az érveket és a humort
nem önti szavakba
nem érdekli a humorális kórtan

a levéltetű a nedű forrását keresi
megbújik a lehetőségek függőnye mögött
a levéltetű ritkán ír levelet
a leveleket sajátos közösségbe vonja
a levéltetű nyugtalanul keresi
kutatja létezése tárgyát
művei mégsem pocsékolódnak el
a költészet nyugtalanul kutatja
keresi a szárnyas és a szárnyatlan

levéltetveket

csobbanás üres medencében

a képen jól kivehető
hogy nem műfogsor
tehát nem kivehető

eljött az idő
hogy elmenjen az idő

még mindig nem tudom
hogyan mossak kezét
a világűrben és a holdon

vannak akik szeretik
a gyűlöletet

mögöttem te lihegsz
mater dolorem finiens?

a közelséget mint hüvelygolyót
megkapod ha leszel megkapó

a rozsdás vashídon kel át
a hatalmas tökéletesség
és vas a ló

leolvastam a villanyórát
most pedig ünnepélyesen
felolvasom a villanyóraállást

két pont között
a leghosszabb út a legrövidebb

az elpárolgott folyadékba zuhanó dolog
az üres medencében hangot ad